

Mer enn en god treningsdag

Av Carolina Maldonado Leyes
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Bolivia.

Ismael smilte da han gikk ut i solskinnet. Han og Papá skulle til parken. Mens de gikk, holdt Ismael Papá i hånden og tok med seg fotballen sin. Ismael likte å være sammen med Papá – spesielt når de spilte fotball!

Da de kom til parken, så Ismael seg rundt. En dame luket i nærheten av fotballbanen. En familie gikk på fortauet. Men ingen spilte på fotballbanen. Ismael og Papá ville ha mye plass til å trene!

“Klar til å spille?” spurte Papá.

“Ja!” Ismael løp så fort han kunne ut på banen. Han tok sikksakkøvelser, straffespark og cornere.

Papá sparket ballen hardt. Den fløy rett over Ismaels hode!

“Jeg tar den,” sa Ismael. Han løp til hjørnet av banen og plukket opp ballen. Han så at damen fortsatt gravde i jorda. Hun så trett ut.

“Jeg skal være keeper nå,” ropte Papá. “Se om du kan score!”

Ismael løp tilbake og sparket ballen mot målet. Papá strakte seg for å ta den, men bommet så vidt.

“Måååål!” Ismael jublet da ballen traff nettet.

Snart var det gått en hel time. “På tide å gå hjem,” sa Papá.

Ismael så tilbake på kvinnen som luket. *Å arbeide i solen er ikke like morsomt som å spille fotball*, tenkte han. Han ønsket å oppmuntre henne. Så fikk han en idé.

“Papá, synes du ikke den damen gjør en god jobb?” spurte han.

“Hva?” Papá så bort på kvinnen. “Å, ja.”

“Jeg synes vi skal gå og si det til henne!” sa Ismael.

“Vi må skynde oss hjem. Mamá venter på oss,” sa Papá.

Ismael så kvinnen tørke pannen. Følelsen til å snakke med henne ble sterkere. “Jeg føler virkelig at vi burde,” sa han. Han tok Papás hånd og gikk bort til henne.

“God morgen, frue,” sa Ismael mens han vinket. Kvinnen så ikke opp. “Hva vil dere?”

Ismael skjønnte at hun ikke var særlig glad. Men det stanset ham ikke. “Jeg ville fortelle deg at du gjør en flott jobb!”

Denne gangen så kvinnen opp på ham.

Ismael smilte. “Takk for at du tar vare på parken!” Kvinnen smilte tilbake. “Takk,” sa hun. Så ble smilet hennes enda større. “Tusen takk.”

Ismael følte seg glad da han gikk hjem sammen med Papá.

“Jeg tror det du sa var viktig for henne,” sa Papá. “Jeg er glad du lyttet til følelsen du hadde.”

“Jeg også.” Ismael tenkte seg om et øyeblikk. Så spurte han: “Tror du det var Den hellige ånd?”

Papá nikket. “Noen ganger gir Den hellige ånd oss en tanke for å hjelpe noen. Og det var akkurat det du gjorde.”

Ismael gliste. Å snakke med damen var bare en liten ting, men han hadde gjort dagen hennes bedre. Å lytte til Den hellige ånd hadde også gjort dagen hans bedre! ●

